

Кир разправи, че вчера не дошъл, защото трябвало да помогне нещо на някакъв съсед. После той каза, че майка му получила подаръците и много му била благодарна. Тя искала да го види. „О, нека и в нашата къща да влезе един такъв знатен човек!“ казала тя. Кир обясни през смях как ѝ разправял, че Орфей не е знатен човек, но тя не вярвала.

— Трябва да дойдеш, — заключи Кир, — много ще се зарадва.

— А дали ще може? — и Орфей се огледа плахо и предпазливо.

— Защо да не може? Тук ти си като истински господар. И за по-нататъшната ни работа ще бъде по-добре ако обадиш на всички прислужници, че отиваш на разходка и че ще се забавиш до вечерта.

Орфей махна радостно с ръка, като че беше открил тайната на своето спасение, и тутакси изтича в стаите на прислужниците.

— Свободни сте до вечерта, — рече той с господарска небрежност. — Аз ще се разходя по морето. — И заповяда да сложат в лодката хляб, месо, плодове и вода. Той напълни джебовете си с жълтици, взе една скъпа материя, която Лира беше му подарила и скочи весело в малката рибарска платноходка.

Чудно! Той отиваше при старата майка на Кир, а беше така развълнуван, като че ли отиваше при своята собствена майка. Морето беше огледално гладко, въздухът беше свеж и лек, всичко по бреговете и на островите беше потънало в зеленина. Орфей дишаше дълбоко, навеждаше се низко над водата и плискаше с ръка. Каква радост, какъв живот! Той завиждаше на Кир, завиждаше му за туй, че всеки ден малкият рибар плуваше по това чу-